

Gastarna.

För många år sedan, då det inte fanns några järnvägar här uppåt skogsbygden i Blekinge, fick folket gå långa vägar efter sin post. Så hände det sig en gång, att Ola Henrik, när han varit och hämtat posten och sent på kvällen traskade hemåt, fick höra ett förfärligt skrik, då han befann sig långt inne i skogen. Han stannade, undrade, vad det kunde vara, såg sig omkring och fick se två gästar, som råkat i slagsmål med varandra. Men så modig som Ola Henrik annars var, så blev han rädd nu och tog till fötter, allt vad han orkade - ty gästarna kommo, under det de i vilt raseri dunkade på varandre, allt närmare.

När Ola Henrik sprungit ett stycke, fick han se ett ihåligt träd, och där kröp han in för att gömma sig. Men när han suttit där en liten stund, kom den ene gästen bort till honom och frågade: "Slog jag inte honom bra den här gången?"

Skriv endast på denna sida!

Trots sin förskräckelse lyckades Ola Henrik sansa sig och sade:
"Jo, men han skulle haft litet till!" Gasten gav sig av i vild
fart och hann upp sin trätobroder, och så slogos de igen så för-
färligt - tio gånger värre än förra gången. Då var det Ola Hen-
rik, som kröp fram ur sin gömma och ilade hem i rask fart.

Skogsnuvan.

Det var en gång en pojk vid namn Pelle och en flicka, som hette Stina, och de tyckte om varandra. De hade kommit överens om att mötas ute i skogen en aftonstund. När den avtalade kvällen kom, gjorde Pelle sig i ordning och gick ut. Och inte blev han besviken, som många pojkar kanske bli, utan när han kommit ett stycke utåt vägen, träffade han Stina. Han blev glad över att få se henne, och de gingo tillsammans, och inte skildes de på en god stund inte. De talade många förtroliga och kärliga ord med varandra. - Men det var så underligt - Pelle hade ju varit tillsammans med Stina många gånger förr och smickrade sig med att något känna hennes sätt och lynne. Han hade alltid tyckt, att hon varit en f-t så rar tös. - Men den här gången begrep han sig rakt inte på henne. Hon var så konstig och besyn-

nerlig.- Pelle började märka, att det inte var rätt fatt. Hur i all världen hade hon kunnat ändra sig så mycket? När de hade gått en stund, kom Pelle att se sig om - och vad fick han väl inte se? Jo, borta på vägen kom - den verkliga Stina.

Nu blev Pelle allt förbluffad, när han fick se, att han hade två likadana **fästmör** - varandra lika som ett par bär. Pelle började förstå, vem han var i sällskap med. Det var (den rätta "moran") skogsnuvan. Nu blev frågan, hur i all världen han skulle komma ifrån henne, som han gått och talat om så mycket för och blivit en sådan vän med. Han tänkte nog inte så mycket på Stina längre utan på sig själv.

Pelle ville gå hem, men det gick inte så lätt. Skogsnuvan ville tala mer med honom. Slutligen lyckades han prata sig från henne. Väl hemkommen blev Pelle sjuk och var inte kry på ett par dagar - troligtvis av pur förskräckelse. Men skogsnuvan blev inte trött på Pelle första gången, utan det berättas, att hon i lång tid gick utanför hans hus och ropade på "Pelle fästman!"

Men Pelle gav henne på båten och höll sig i stället till sin rätta Stina.